

Изрази суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.,
на по године 2 ф., на четврт
године 1 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НИЈУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 ф., на по год. 3 ф., на четврт
године 1 ф. и 50 новч.За све остале земље годишње
20 фран. у злату, на по године
10 фран., на четврт год. 5. фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштом
упутницом непосредно админи-
страцији „Гл. Црног.“ на Цети-
ње, или отирањем новца
на коју драго пошту, а коме је
наручије, може се претплатити
код г. *Петра Радановића*, К. Ц.
агента у Котору, а у Србији код
г. *Мите Стајића* књижара у *Био-
град*. Дописи се шаљу уред-
ништву. Рукописи се не враћају.
За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет цвџа-
ра по три новчића за први пут,
а за сваки даљи пут по 2 новч.

ЗВАНИЧНИ ДИО.

МИТРОПОЛИЈА ЦРНОГОРСКА

Број 280.

Цетиње, 24. Фебруара 1900.

МИТРОФАН

По Божјој Милости Архиепископ Це-
тињски и Митрополит Црногорски,
свему пречасноме Парохијалноме Свеш-
тенству и љубезном народу Богохраните
Своје Епархије, шаље Свој Архиепископски
благослов и поздрав!Вишегодишњим управљањем
Богохраните своје Епархије, увидио
сам: да се често догађају нека
неспоразумјења између пречаснога
свештенства и љубазнога народа —
драге пастве моје — и то, због
наплате, коју свештенство од својих
парохијана за разна свештено-
дјелства прима.Даље сам увидио: да овакве неса-
гласности стварају ноку, ако и малу
хладноћу у дужној љубави и душе-
брижљивости свештеника према сво-
јим парохијанима; и обратно паро-
хијана према своме свештенику, као
служитељу олтара Господњег.Освједочио сам се, да ово стање
не би могло остати без штетнијех
последница за хришћанску побож-
ност, која је најснажнији темељ на-
роднога благостања и душевног
спасања.По својој Архиепископској дуж-
ности, а у споразумљењу са књ. ми-
нистром Просвјете и Црквених Дјела,
Г. Војводом Симом Поповићем, насто-
јали смо да се пронађе начин, којим
би се досадашњему вишенаводеноме
стању учинио крај.Једини за ово начин, који би
послужио на корист свете наше Пра-
вославне цркве; који би подигао
углед нашег парохијалног свештен-
ства, а који опет не би материјално
обтеретио народ, нашли смо, да би
цјелиходно било, да се парохијал-
номе свештенству одреди систематична годишња плата; а да се народ
ослободи од непосреднога плаћања
свештенству бирова, вјенчања и по-
греба, т. ј. свега онога, што му је
обвезно дужан био годишње плаћати.У овоме смислу удешени пред-
лог са опширним пројектом нове
Епархијалне организације поднесен
је Високом Државном Савјету на
преглед. Државни Савјет пошто је
свестрано овај важни предмет пре-
гледао, нашао га је умјесним и ри-
јешено, да се на одобрење поднесе
Његовом Височанству Господару.*Његово Височанство или премо-
лостиви Господар, Књаз Никола I.*,
урођеном Својом мудрошћу и непре-
станим Владачким старањем за
очување религиозних народних осје-
ћања, који су најважнији темељ
Државнога живота и народнога на-
претка, пажљиво и милостиво саслу-
шавши све разлоге, који су Му у
овоме замашном питању подстр-
јети били, најмилостивије благоизво-
лио је овај, за Свету Цркву, свеш-
тенство и народ корисни предлог
одобрити.Услед оваквога Највишега
одобрења ријешено је:1. Да Јерархијно парохијално
свештенство, почевши од 1. Јануара
тек. 1900. године и у будуће, има
примаги систематичну годишњу пла-
ту преко Књ. Министарства Про-
свјете и Црквених Дјела.2. Да се народ, почињући та-
кође од 1. Јануара тек. 1900. године
и у будуће ослободи од плаћања
годишњих бирова, вјенчања и погр-
еба, које је до сада непосредно и
обвезно свештенству плаћао.3. Да се у замјену бирова,
вјенчања и погреба уз дацију купи
од народа извесни прирез, подје-
љивши га у три класе према мате-
ријалноме стању појединца тако:
да прва класа годишње плаћа по 2.
фиорина и 80. новчића; дурга по 2.
фиор. и 30. новч.; а трећа по 1. фиор.4. За тачност ове подјеле у класа-
ма послужити ће протоколи од дације
који се налазе у Књ. Министарству
Финансије. Овако уређене листе,
ради наплате, надлежно Књ. Мини-
старство у своје вријеме спровести
ће на лежним племенским властима,
с нужним у овоме напутцима.5. За оне црквене обреде, који
нијесу обвезни, него који потијечу
од религиозног осјећања и слободне
воље и побожности добријех хриш-
ћана; такве су парохијани дужни
непосредно плаћати својему пароху,
по новој тарифи, која се ради управ-
љања уз ову окружницу спроведи.Поред многијех другижех, кори-
снијех и напреднијех установа, које
је *Његово Височанство, или Узвишени
Господар Књаз Никола I.*, народу
Своме даровао, и ова нова установа,
један је доказ сувише Његове вла-
далачке бриге за добро свете Пра-
вославне Цркве; њених служите-
ља — свештеника — и драгога и
вјернога Му народа.Зато, цијеноћи овакве милости
Узвишенога нашега Владара, сви
скуна, најтоплије молитве припе-
симо небесноме Пријестолу, за дуги
и сретни живот *Његовог Височанства
Господара и Његов Узвишени Дом!*Вишепоменути Смирени
Митрополит Црногорски:
МИТРОФАН.

НЕЗВАНИЧНИ ДИО.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВЈЕСТИ.

— Њ. В. Господар и Њ. С.
Књаз Мирко отпутовали су у субо-
ту на Ријеку, гдје се налази Њ. В.
Књагиња Милена, и гдје су дошли
из Бара Њ. В. Престолонаслед-
ник Књаз Данило и Књагиња Ми-
лица.— У суботу у јутро г. пуков.
Машин, досадашњи изв. посланик и
опуномоћени министар Кр. Србије
при Двору Њ. В. Господара, предао
је у приватној аудјенцији своја опо-
зивна писма.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 3 марта.

Извјесној јевропској штампи ни-
шта не би повољније било него рат
између Русије и Инглеске, па га за
то и често прориче. По тој штампи
имао је већ отпочети тај жељени
рат на границама Индије, тек се
Инглеска нашаа у толикој непри-
лици у јужној Африци. Међутијем
Русија слиједи мирнијем путем ши-
рити свој уплив и обезбјеђивати
своје интересе. У последње доба она
је у том правцу постигла велики
успјех у Персији зајмом, о ком смо
већ говорили. Сада пошто су сило
инглеске у јужној Африци почеле
надвлађивати бурске силе, та иста
штампа потиче Инглеску против
Русије због тога руског успјеха у
Персији, па је нашаа одзива и у
једном дијелу инглеске штампе, коју
лондонски „Спектатор“ овако опо-
миње: „Као што видимо, Велико-
британска не може се проћи без
руског страпила. Наши журналисти,
у многом обзиру отимисти, подложни
су првом напасту, тек је ријеч о
Русији. У току последњих година, од
како се почела градити сибирска же-
љезница, они нијесу преставали жали-
ти се на слабост инглеске владе зато,
што она не брани Манџурију, при-
родни излазак Русије на Тихом Оке-
ану. Назад неколико мјесеца они ста-
доше подозријевати односно Сеуте.
Шпанолска је тобож намјеравала
продати је Француској, а Француска
уступити је Русији, да се тако обез-
беди Средоземно море од инглеског

ЛИСТА К.

УКОР ДЕВЕТНАЈЕСТОМ — ПОЗДРАВ
ДВАДЕСЕТОМ ВИЈЕКУ

(Полиметри)

цијенао Ј. Сундечић.

Хајд!.. одлази деветнајести Вјече,
Куд су пошли сви остали,
Што су досле миновали!..
Хајд!.. одлази у неповрат:
Цигло око на Балкану
Ље за тобом проплакати неће!..
Кд ће — нек те к небу диже;
Кд ће — нек ти славу ниже;
Кд ће — нек те величава;
Кд ће — нек ти част одава:
Ми доиста не можемо,
У васцјелом нашем Југу,
Но те клети ка' најжешћу
На свјет бједу и морију кугу:
Отровницу,
Проклетницу,
Несретницу,
Варалицу...
Нашег бића,
Нашег жића:
Ти си змија
Крвопија
Вазда био,
Трнове ни вјенце био!..
Мржњу, раздор и омразу
Међу нас си злобно сија;
На крв си нас међусобну,
Ка' Пандора адска грија...
Мреже си нам сваке плео;Замке си нам грдне пења';
Копа' си нам страпне јаме;
У злу никад ниси јења:
На продор нас доукива;
Међу нама жив' си огањ
Потпирива', распаљива';
Гадно браћу лучно;
Крв од крви раздваја';
Отровом нас напада!..
На вјере се подјелимо;
Свадимо се ка' хајдуци;
Борисмо се ка' ривови,
И класмо се као вуци. —
Па све ово, што је дослен било;
Да је барем битисало сада:
Ни по јада!.. јер би прошле јаде
Сваки данас прегорио рада...
Али и још — мучко, као!..
На велику жалост нашу:
Ми до конца испијамо
Ону исту чемер чашу:
За владања твоје доби;
А прегуте наше коби!..
Свађамо се,
Мрзимо се,
Псујемо се,
Грдно се,
Кољемо се,
Крвимо се;
Ни светине најсветије
Једини вругом не штудујемо;
Па ни Бога јединога
Својим Оцем, вај! не признајемо!..
Свакому је до ноката
Допри такси раздор лути;
Сваком правом домородцу
Утроба се пјела мутн.
Питајући:
Куда ћемо?...
Доклен ћемо!..Шта ли ћемо?...
Како л' ћемо?...
Останемо као дослен глупи:
На савјете најмудрије тупи:
Поклонници бозим туђинским:
Противници свезам братимским?...
Море ајаје — да нас све попије,
Да нас мрака на вијек повије,
Да ни трага нами не остане:
Но до врага — да нам' све пропане.
Ево вјече деветнајести,
До чега си нас довео!..
Слоге, братства и јединства
Прави појам, ах! помео
Међу нами — да незнамо,
Куд ли сјетни главињамо:
Ка' лишени здраве свјести,
Као чељад без савјести...
Ево Вјече деветнајести,
До шта си нас ти довео:
Проклет сваки онај био,
Кд те општро не би клео!..
Јеси пропши Вјече цвјета:
Знаностима и наукам,
И изуми сваким струкам;
Стварао си чуда права:
Па нек ти је за то слава!..
Јеси дао људи и мужевј
Високога ума и полета;
Ал' и таких родио уклетва,
Које злобно: — Бога, Христа
И пресвету Богомајку
Поричаше, ... на просвјету
Христијанску дижућ хајку:
Што е' на свемир њесу освртали
Ни васјоне на законе:
На питање: — ко их дао,
И премудро установит знао:
Лудоваше,
Тумараше;А проз мраке својих блудња,
Не знајаху сами — камо?...
Нег троваше друштво људско:
Којекаким
Теоријам,
Утопијам,
Свога клета мудровања,
Извртања,
Неспретнијех доскочица;
И дрзосних залетица;
Не имаше ништа света;
Но су кобно мијесили:
С нечистоћом — што је чисто;
Са неправдом — што је право;
С неистином — истинито;
Са кварежом — што је здраво;
С недобријем — што је добро;
С непоштећем — што ј' поштено;
С крволоством — худ невини;
Са грабежом — туђин трудом
Измучену течнину...
Свуд' по свјету пирукому,
Да му е' не зна права мјера:
Отров-сјеме разасуше,
Пуно јада и чемера...
Лакше би се избројило
Покрај мора пјесак дробни:
Нег њихови грјеси кобни!..
У неповрат зато поћи!..
Цигло око са Балкана,
Неће тебе ожалити:
На вјек у гроб покопана!..
Хајде!.. куд су сви остали,
Прије тебе миновали!..
На обоје вратолома
Словенство си доводио;
Проклет сваки онај био:
Кд те љуто не би клео! —

бродовља. На ту околност, што у случају великог рата, Соута не би имала више значаја за Русију, него ли Ципар за Инглеску, журналисти нијесу се обзирали. Русија се приближује и за то Инглеска мора борити се! На исти начин сад су подигли шум поводом Персије. Руска влада сасвим природно тамо добила утицај. Инглески журналисти говоре, да то значи, да ће руска влада у будуће руководити политичким пословима у Персији, и да ће она остати уопште зависна од Русије. Допустимо, да је тако, и да ће се Русија збиља користовати својим утицајем, да добије жељезничке концесије на и луку на персијском валуви. Пита се, каква је отуда штета за Инглеску? Грађење персијске жељезнице биће врло скупо, а кад се жељезница догради, она ће преносити више инглеске таваре него руске. Што се тиче луке, ако је Русија добије, никаква руска флота не би била у стању да је штити против инглеског флоте. Јесу ли кадгод озбиљно промислили они, који тако лако пишу о заштити Персије, о задатку, који они предлажу инглеској влади? Русија може вада заузети сјеверну Персију, и никакво силе, што Инглеска може употребити у Азији, нијесу у стању да застраше Русију. Индијска влада нема довољно јаке војске да побједе Русију, а у случају сопственог пораза, он би лако изазвао устанак у Индији. Заузима инглеско јужне Персије било би непољитично, јер би Русија могла упасти у инглеске области, тек би то захтјевали руски интереси у Јевропи. Инглеско је дужност да остане оружана у самој Индији, па нека покуша ма која држава да је отолон профера. Успјех или пораз зависно би од тога, би ли Инглеској пошло за руком да привуче урођенике на своју страну. Читав свијет не би био у стању покорити Индију кад би се њени народи скупили иза инглеске артиљерије! Ми за то не видимо никакво мудрости у том трајном пријећењу Русији. Ако ми сами не тражимо ни сјеверни Китај ни Персију — каква нам је штета да се Русија шири? Наши трговини с тога неће нимало пострадати; она је слободна исто у Русији као у Китају и Персији, и наши трговински агенти у мањој су опасности у Одеси или у Риги него ли у Пекину или Исагани. Најбољи политички курс за Инглеску мора се у томе састојати, да се हुतेћки и пакљиво прати све, бранити се само онда, када је Инглеска стварно угрожена, а у исто доба

уадржавати се од претезија итн-ћења свега свијета... Инглеској је потребито да се оружава, али она не мора одма лаћати се оружја, што је једна држава с једне стране Кас-пријскога мора дала зајам држави на другој страни тога мора. А ако није мудро лаћати се оружја, то је још мање мудро пријетити оружјем, и увеличавати распрострањено мњење, као да Инглеска вада хоће да стане на пут свакоме, који тежи напријед. Ако Инглеској треба овај или онај пут, нека га узме; ако ли она то не тражи, нека се уклони с пута, и особито, нека Инглеска не пријети песницама другима, који се тим путем служе за своје интересе... Ово је очевидна обрана инглеске политике, која се није противила Русији да заузме Порт-Артур, и која се неће противити ни рускоме утицају у Персији, што би многи жељели.

Врло су карактеристични погледи извјесне јевропске штампе на данашњу Француску, која би морала подлећи са свим социјалистичко-космополитском правцу, одрекавши се за вада националне мисли. Ми смо видјели како је била примљена у средњој Јевропи бесједа Павла Дешанела при његовом ступању у француску академију; и та иста грозничавост опажа се ово и по други пут услед једне друге бесједе младога председника француског народног представништва.

Павле Дешанел је данас највиђенија државничка личност у Француској. Он је већ при посљедњем избору председника Републике имао доста гласова за себе, и при избору председника камаре за ново засједање, опет је био изабран са великом већином гласова на том високом мјесту против радикалног кандидата Брисона. Тијем поводом његови бирани природни су му банкет у Ножан-ле-Ротру, на ком је развио потпуни политички програм, дотакавши се свију питања, која раздјелују Француску у посљедње доба на два непријатељска стана. Дешанел тврдо вјерује у сталност постојећих државних установа у Француској. Он нијече да трећој републици пријети каква опасност. Француска располаже дивном војском, и дужност је свих грађана републике штитити је од уврједа. Она има најбољу артиљерију, а брзо ће имати најбољу пушку, а сврх тога, она може рачунати на „велики чврсти савез.“ Само јој треба више постојаности у унутрашњој политици, и

не пуштати на владу људе, који претпостављају своје страначке интересе изнад националних интереса државе. У спољној политици не смију се напуштати велике дужности, које су наметнуле на Француску континентални ратови друге половине деветнаестог вијека. У питањима, као што је транзвалско, пошто је влада рјешила „да не подржава слабе, несмотрено је и дјетињски раздражавати силне.“

Овај политички програм петроградско „Н. Времја“ овако ресумира: „Поштовање војске, вјера у постојаност републике и руско-француски савез — это што г. Дешанел захтјева од свих Француза. Све ово не мора годити социјалистима и интернационалистима данашње владине већине парламентарне, али г. Дешанел, не намјеравајући одма ступати у борбу са министарством Валдек-Русо-Миљерана, има бити равнодушан према томе негодовању. Млади председник камаре ради свој посао мирно и без страха, имајући у виду будућност и не желећи нимало мијешати се у парламентарне интриге, којима ће бити крај, када парламентарна коначно усвоји буџет г. 1900, па се развије на дуги одмор, остављајући земљу у рукама садашње владе докле се изложба затвори.“

Али је овај политички програм „човјека будућности“ у Њемачкој још потресао један дио штампе. „Колоније Цајтунг“ опет пише о „француским пливницама“, освете; опет истиче страшило приближења Италије са Русијом, о ком у Паризу ради извјесна странка, на штету Њемачке. А „П. Лојд“ одзивљо се том њемачком негодовању у уводном чланку, који овако завршује: „Који ће одзив паћи овај опел у Француској, брзо ће се видјети; изван Француске може се мирно причекати. Али Дешанелов успјех прије или касније значно би, да свјетска изложба неће у Француској затворити једну мутну епоху, него отворити врата још мутнијој и опаснијој“ — јер он овако тумачи политички програм Дешанелов: „Реваниш на сваки начин, ма и пала република.“

Значајно је што у овом часу парижки „Нор“ доноси уводни чланак под насловом „Италија и Русија“, који завршује, напомињући: најсимпатичнији дочек италијанског престолонаследника прије неколико година у Русији; одличан утисак што је тајав дочек учинио у Италији; чланке италијанске штампе о пријатељским везама, које спајају двије династије и два народа; признање

да је тецајем овога вијека Русија била природни пријатељ Италији, и да нема на земаљском шару тачке, на којој би било антагонизма између италијанских и руских интереса, него напротив да се они свуда слажу — напоменувши све то орган руске дипломатије наставља, да „би дочек италијанског Престолонаследника у Русији данас био још топлији, јер његова популарност међу нашим савезницима (то јест међу Русима) све више расте откако се оженио са црногорском књижињом, и шћерком једног Суверена, којег спајају толике везе пријатељства и сродства са Русијом и са Царском Кућом.“ Па пошто се олабављени тројни савез још не обнавља, његови пријатељи не иједу се без разлога на чвјека будућности, како називљу г. Павла Дешанела.

СА ЈУГО-АФРИЧКОГ БОЈИШГА.

Цетиње, 1 марта.

О битци, која је била прије осам дана између главне војске маршала Роберта и бурске, која се била пред његовим фронтом окупила. „Агенција Рајтерова“ донијела је сједећи извјештај из Осфонтена: Дивизија Френцова која се састојала из три коњичке бригаде, двије пјешадијске и седам коњаничких батерија кренула је у сриједу у јутро у правцу југоисточном. При свићању нашла се о боку близу бурске војске, која је заузимала седам брежуљака. Тек је генерал Френч отпочео облажење, Бурни су отворили ватру из топова, али су мало штете наносили. Прва бригада пуковника Портера зашла је непријатељу иза леђа. Инглески топови ућутали су буреке. Пуковник Портер настављао је то облажење непријатеља, који изненада са истока осу ватру из пушача. Портер пошље напријед јахачку пјешадију и коњицу. Ту се отпочне битка. Лансјери су покушали да јуришају на непријатеља, али су ипак били одбијени. Уз то је једна батерија с трупом пошла напријед и у шаху држала непријатеља, који се упорно бранио и 18 коња батеријских убио. Јахачка пјешадија и топови сузбили су непријатеља по мало назад. Он је у забуну напустио стани, повукао се на исток, а генерал Френч једним дијелом војске голио га је. Тако гласи тај инглески извјештај, који је очевидно непотпуни. По истим изворима тој битци су присуствовали председници Кригер и Стојин, који су све покушали, да задрже Буре, који би били изавија да нијесу у стању одољевати инглеској артиљерији и јуришима инглеске коњице. Али ми не знамо колико је ту било бурске војске, гдје ли је генерал Жубер, који је има изаћи противу Робертсове војске. На сваки начин, то је имала бити само авангарда Жуберове војске. О осталим одјеленима бурске војске на јужној граници Оранжеве државе и на сјеверу ријеке Модера не зна се ништа поуздано. Из свих инглеских вијести излази једино, да главна војска Робертсова

Двадесети Вјече: „Здраво!... — Кличе теби српски пјесник: — „Буд мојему свему роду „Благодатног мира вјесник!...“ Преко полу пропасти стожера, Ја сам као Јеремија плака: Гледећ расап свога Израјилца; Гледећ гдје му ајева прна рака, (Без заклона!), у коју да грдне: Морао би сирак да иструне, Да већ нико не би знава Куд његова излињала слава; Но да пођу у бестрвље с њиме У јунаштва — честит глас и име, Којим нема вазора ни стида С крај на он крај бијелому свјету, Ни у старој нит' у новој доби: Гдје се зелен-ловорови плету: Гдје се угледа јунак са јунаком: Гдје се излажу преа на попришту: Лавски срца, самопрегорење, И челичне — гдје се мишице ништу. — Ал' све зауд!... Кад међ браћом и мојим племенма: Нема склади ни љубави; Нема слоге ни братимства; Нема свеже ни јединства... Него, авај!... међу њима: Влада злоба; Букти борба; Крик и корба: Све се нече, Што је чије; Све се трује Једом змије; Нико неће, Да попусти: Но се овај С оним љушти; Не пазе се,

Ка' да њима, Крв не тече Иста свима Проза срца, И проз жиле, И мишице Крјепке, чиле... Ка' да њесу Божеја чеда, И матере исте синци: Мили Богу, мајци драги, Ка' јединци и мјезимци?... Но се држе, Ка' да једни Нјесу дружбе С другим врједне; Ка' порјеклом, да су они Негдје тамо из Шангаја: Ови опет — са подножја Високога Хималаја. За сутучне владавине твога Прешасника злога, немилотога: Све су с' ове — двадесети Вјече, С мојим родом случиле несреће; Осим оних — што су цјелоу свјету Незавјерног нанијеле кваре, Што с' мудрости истините тиче, И морала и светог олтара, И правога друштвеног састава, И домаћег мира и спокојства, И чистоте хришћанске науке, И свакога рајевитог својства... Ко је за-ње грабио, И подлачки варао; Ко а' слабијег тлачио, И вјештјеи харао; Тај се сматра поштењаком; Док у куту сирак стења: Частно се тај дрваком, И на голем вјс се пења... — Али даље ишћу;

Јер ме туга потхваћа, И мислећи колика Оно бјеше недаћа По Словенство уопће; А за браћу још више Србе и Хрвате, Што у слогу неће: Но се од ње клоне, Као од сотоне; А не виде како тод им Испод ногу тоне... А не виде, да не служе Свом милому прагу: Но да гове идолима И пакленом врагу, Који тражи — да им на врат Намакне конопца; Да их дави — док им задњи Не издупи ронац... Дај, нек теби, двадесети Вјече, Дај, нек теби бар у дио пане: Да ми тргнеш из талике бједо Моју браћу све Јужне Славјане: Да потакнеш међу њима слогу: Да им к јеш куд најлакше могу Стић к врхунцу, докле орли стижу, Доклен дуси божањствени с' дижу: Охрабрену — Богом умудрену; Па свој народ к величју да воде, До среће му и златне слободе: Гушећи му распаљене страсти: Ташајућ му вражде и раздоре: Гасећи му међусобне споре: Пучећи га на све оно, што је Богу драго — људима пријатно: Док му красна зора не заруди; И не гране сунашце му златно: Да од старих рана се избави, И свој ускрс весело прослави!... Та, вјерујте једном браћо,

Да раздори међусобни На свјет сваком народу су: Вада и вјек били кобни! Док је народ складиновао И у слози живовао: Дотлена је сваки Бива моћан, јаки: — А чим би се појавила Измеђ њега вражда: Зло је јутро освитало Том народу вада; Ка' што нами дан-данашњи, Без братимства, љубави и склада: Како које — све пуније јада; Све пуније чемернијех чаша, Да не знамо — куда постртамо... Је ли мудрост то народна? Или је наша пропаст права?... — Свак, ко има срца, душе: Нек одговор на то дава!... Оштророга дилема је ова; Па свак казат може: Да то није мудрост, Него права лудост. — Зато вјече двадесети, Ти Словенство прени: И стопе му с досадашњег Злога пута скрени: Срце чисто сазидај му У јуначкој груди; И у њедру дух му прави Обнови, разбуди: Опој ми га чашом светом Хришћанске врлине, Да просине као лџча С небеске висине; Да се праве — маши славе И величја народнога: И постане — што је њему Намјењено већ од Бога,

